

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. II. Vtrum Filius Dei assumpserit personam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

auditus est albus, niger, doctus; solummodo determinatum conceptum quod huiusmodi formas in se recipiat, & ijs tamquam formis sibi inhaerentibus afficiatur, quae proinde sub illo modo non possunt tribui illi cui citra informationem uniuertur.

ARTICVLVS II.

Virum Filius Dei assumpserit personam?

NEGAT, quia quod assumitur debet praestelligi assumptionis, persona autem in humana natura non praestelligitur assumptioni, sed magis se habet ut terminus illius. Quod probat, si praestelligeretur, vel oporteret ut corrumpere-tur, & sic frustra esset, & frustra diceretur assumpta, cum nunquam perseverasset post unionem; vel remaneret post unionem, & ita in Christo essent duae personae, quod est contra fidem, atque ita conclusio S. Th. est de fide. Patet ex dictis contra Nestorium.

ARTICVLVS III.

Virum persona diuina assumpserit hominem?

NEGAT, quia homo significat humanam naturam in supposito, Filius autem Dei non assumptissimam in supposito, ut patet ex articulo praecedenti & ex dictis quaest. 2.

Notandum ergo cum Patres & Concilia interdum dicunt Filium Dei assumpsisse hominem, eos debere explicari, vel ut sumant concretum pro abstracto, id est, assumpsit humanam naturam; vel ut designent tantum terminum qui resultauit per assumptionem, hoc sensu; Filius Dei assumpsit humanam naturam ad hoc ut esset homo. Videri possunt dicta quaest. 2. art. 2. in dubio in solutione tertij & S. Thomas hic ad 1.

Quia ad confirmationem doctrinae his articulis tradita confert nosse quid ratio suppositi superaddat naturae substantiali, non erit alienum rem hanc examinare, quae passim ab auctoribus proponitur. Itaque

DVBIUM I.

Virum ratio suppositi in creaturis distinguatur à parte rei à natura substantiali?

DVPLEX in genere hac de re est sententia. Prior negat, agnoscens distinctionem rationis, qualis est inter abstractum & concretum substantiae, eo quod abstractum representet per modum formae, concretum vero per modum substantiae. Hanc sententiam tenet Henr. quodl. 4. q. 4. Dur. in 1. dist. 34. q. 1. nuni. 15. & quoad substantias spirituales, scilicet angelos, fauet S. Th. 1. parte q. 3. art. 3. in corpore, dicens: in his quae non sunt composita ex materia & forma, in quibus individuatione non est per materiam individuationem, id est, per hanc materiam, sed ipsa forma per se individuantur, oportet

ut quod ipse forma sunt supposita, substantia, unde in eis non differt suppositum & natura.

Verum communis & vera sententia aliquod discrimen agnoscit à parte rei, quodcumque tandem illud sit, per quod ratio suppositi constituatur; quod tradit S. Th. locis citandis. Prob. prior sententia nullo modo est consentanea huic mysterio, cum ex illo aperte constet aliquod discrimen in re ipsa intercedere; si enim nullum intercedat, impossibile est vniri naturam personae Verbi, & non vniri suppositum; cuius tamen contrarium est de fide, cum de fide sit in Incarnatione unitam esse humanitatem Verbo, non autem humanum suppositum, atque adeo naturam humanam caruisse propria personalitate.

Dices suppositum non dici unitum, quia significat rem ut independentem.

Resp. id non enervare vim rationis factae, quia non assumpti non dici unitum, sed non esse unitum, & naturam humanam caruisse propria personalitate; quod verum non esset si in re nulla esset distinctio inter suppositum & naturam, quamuis propter diuersum modum significandi non sequeretur quod humanum suppositum diceretur assumptum.

Dices quamuis inter naturam diuinam & personalitatem nulla intercedat actualis distinctio à parte rei, tamen natura diuina non assumpsit humanam naturam, sed personam; igitur optime potest consistere quod natura substantialis creata non distinguatur in re ipsa à supposito, & tamen illa assumatur, non vero suppositum.

Resp. 1. in ratione non esse dictum impossibile naturam assumi & non suppositum, sed impossibile esse vniri, quod etiam de naturâ diuinâ dici debet: nam impossibile est personam diuinam vniri naturae humanae, & non vniri eiusdem personae naturam.

Resp. 2. etiam impossibile esse assumi naturam creatam, & non assumi suppositum, si nulla in re intercedat distinctio, & esse diuersam rationem in diuinis, pro quo

Notandum naturam diuinam ita identificari personis, ut tamen non sit idem conuertibiliter & adequatè cum singulis, sed etiam identificetur personis distinctis; unde potest optime consistere, quod quaedam in re ipsa conueniant personis ratione proprietatum personalium, quae non conueniant ratione essentiae, ut oppositio inter ipsas personas, terminatio in mysterio Incarnationis; in creatis vero si nulla sit distinctio inter naturam & suppositum, sunt adequatè eadem, & proinde quaecumque conditio in re continet vni, debet alteri eodem modo conuenire, atque ita si natura assumatur, in re ipsa assumetur persona; quod, ut dictum est, constat esse contra fidem, cum inde sequatur duas in Christo esse personas.

Conf. conclusio, si nulla distinctio interueniat inter naturam & suppositum; ratio suppositi non perit in Incarnatione, & proinde in Christo est suppositum humanum & diuinum, quod est contra fidem.

Ad id quod ex S. Th. loco citato adfertur Resp. praedictum locum videri obscurum. Verum quod is censuerit naturam distinguere à parte rei à supposito etiam in angelis, patet ex art. 1. huius quaestio-nis responsione ad 3. & ex art. 2. in corpore quaestio-nis 2. unde S. Th. his locis tacite reuocauit quod scripsit 1. parte.

31.

Affirm. D.
Th. quae sequitur
Auctor.
Prob. ab absurdo.
Impossibile est vniri naturam personae Verbi & non vniri suppositum si suppositum idem sit quod natura.
Impugnatur primo ratio.
Resp.

Impugnatur secundo.

Resp. 1.

Resp. 2.

32.

Possunt in re ipsa quaedam conuenire personis ratione proprietatum personalium, quae non conueniant ratione essentiae.
Secus esset in creatis.

Conf. conclusio.

33.

Mens D.
Th. aliunde colligitur.

DVBIUM